

רוח דוידוב, הנהגת של אוטובוס הדמים, כפי שהיא מצטיירת בעיני בעלה אבנר (ימין), ילדיה ושכניה

התבקשה לעזוב. בקול שקט, רגוע ותרבותי, הוא התחיל לדבר. מדי פעם שיסעה המייש פחה את דבריו וניסתה למנוע להמשיך בראיון. אך בכל פעם חזר ושפך את ליבו.

הבן רצה להצטרף

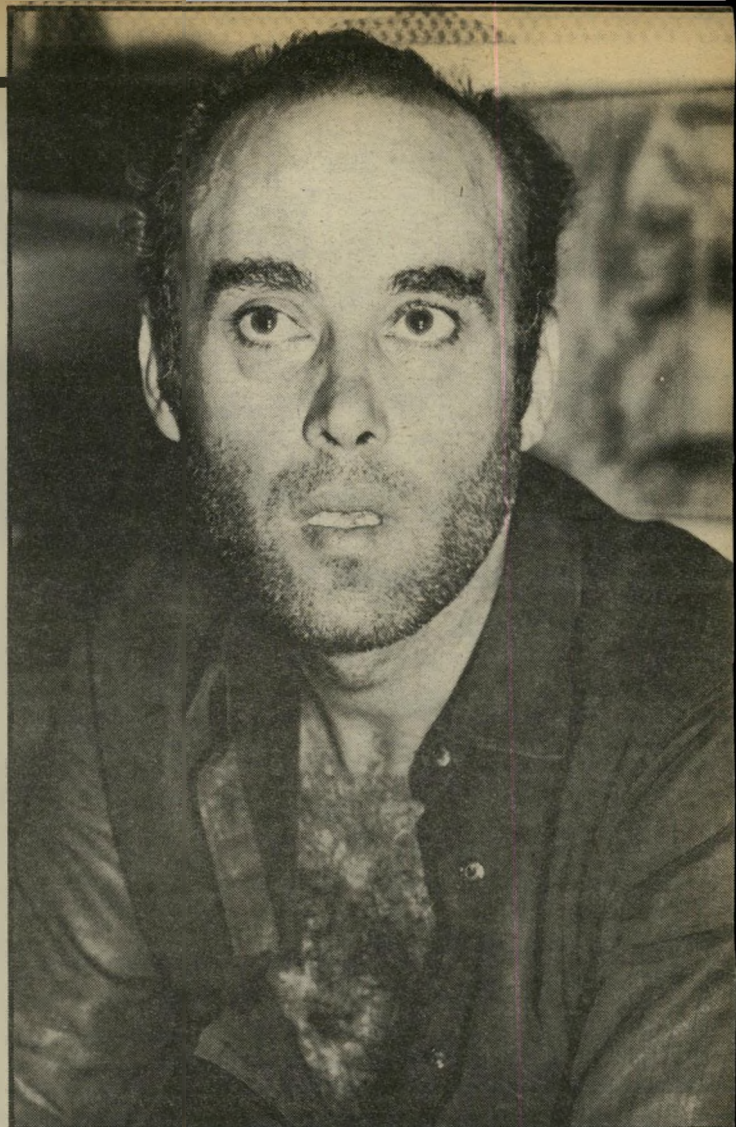

אבנר דוידוב היה בזמנו מזכיר הבורסה לאבניחון. לפני 16 שנים נשא את רות, שהיתה אז גרושה ואם לילדה בת שנתיים. בכל העיתונים פורסם שהוא התגרש מאשתו. הרבר אינו נכון. גם התצלום היחיד שהופיע בעיתון אינו כלל שלו, אלא של נהג-אגד כלשהו.

הבת, לימור, בת 18, יפהפיה, שערות שחורות גולשות, הרומה מאוד לתצלומי אמה במהדורה שחורה, הסתגרה בחדר סמוך ולא יצאה. כימים אלה היא עוברת את בחינות הבגרות במגמה לאמנות בבית-הספר תלמה ילין.

הבן דויד, בן ה-10, מתרוצץ כל הזמן בין האבלים. מנסה להתלוצץ, כאילו אינו תופס עדיין את גודל האסון שפקד אותו. בכל ערב מגיעים המחנך כת והמנהל של בית-הספר שלו כדי לשוחח איתו. בבית-הספר קבעו תורי נות של תלמידים, הבאים אליו כדי לשחות בחברתו.

ברגעים שהצלחתי ליצור מגע עי-מ, אמר לי: "אני לא חושב על כלום."

הנילה האחרון שוב רות

לפני לכתה לישון, היתה שוטפת כל כלי וגם את הריצפה. "היא היתה ייקית אמיתית".

באותו ערב לפני האסון ישבה רות והכינה לעצמה רישום מדויק של מסלול הטיול. כשהיא נעזרת במפות, כך נהגה לפני כל טיול. אולם המסלול שהכינה היה לגלובוע. זאת היתה התוכנית.

מסתבר שבבוקר האסון פלשו לארץ טובוס שלה ילדים שלא היו צריכים לנסוע לגילובוע, אלא לשמורת-הבון נים. האוטובוס השני התעכב. אז אמרו לה: "טוב, את תסעי לשמורה, והאוי טובוס השני יסע לגילובוע במקומך". שרית חששה — כמו כל השכנים

הילד רצה להצטרף לאמו לטיול. הוא הירבה לנסוע איתה בטיולים כאלה. אך רות לא הסכימה הפעם. מפני שהיה עליו ללמוד בבית-הספר וגם לקבל אחרי-הצהריים שיעור בג'ודו ולהיות בגדנ"ע. "בשום אופן אתה לא נוסעת" אמרה. הילד הלך לישון ככעס.

"האם שתתה בערב?" שאל מישור. "אולי היתה במצב-רוח רע במיוחד?" "לגמרי לא" השיבה שרית בלהט. "מעולם לא ראיתי אותה לוקחת כדור. גם כששתתה נסיקה, היתה ממלאה את הספל בחלב. בכלל, היא היתה טבעונית קיצונית".

רות היתה קפדנית בענייני נקיון.

אני רק ממשיך לחפש אצלי בראש את אמא. אחרי זה רץ לחדר השני ופרץ בכבי.

קהל המנחמים היה גדול ומגוון. אנשי-בורסה, ותיקי-אגד, חברי המושב שדה-בורג שבו נקברה.

כל הזמן הגישו נערות, ידידות המישפחה, פלח-אבטיחים, בורקס חמים וקפה. הן המשיכו עד השעות הקטנות של הבוקר.

היילת משוחררת בשם שרית גולדווסר, שכנה ממול, היתה האחרונה שראתה את רות בחיים בביתה. היא מספרת שנכנסה לדירה ערב לפני האסון, ונקלעה לוויכוח קשה בין רותי ובנה דויד.

רת: "רק אדם אחד בדירה הזאת קובע אם לדבר או לא. זה אבנר. בעלה". אחרי כמה דקות נכנס אבנר, גבר נאה, שקיות שחורות מתחת לעיניו, וקו של יומיים שבו זרקה השיבה. חולי-צה שחורה, מכנסיים כהים, רגליים יחפות. עייף ורצוצץ. הוא נראה כאילו לא ישן ימים ולילות.

"עד הרגע הזה לא נתתי ראיון לשום עיתון, מלבד כמה מילים לעיתון-ערב אחר, וגם בהן הכניסו טעויות". הוא זעם על הכתבת של צהרון אחר, שנכנסה לחדר, ישבה מבלי להציג את עצמה, שהתה רבע שעה כאחת האבלות, ורק כשנשאלה לזהותה גילתה שהיא עיתונאית. היא

ההגות אינן רוצחות! רות אינה "רוצחת" קראה בועם שכנה קשישה, מחנכת בדימוס. שנכנסה לדירי רתה של רות דוידוב ברחוב כצנלסון 80 בגבעתיים.

עשרות אנשים פקדו את הדירה המרווחת, בת ארבעת החדרים. בטרק ליו, ליד הכניסה, צוחק ליצן בציור גדול, ומולו פסל-עץ של אישה המחזיק קה בילד.

הבית מטופח, במרכזו פסנתר שחור, ובכל מקום פזורים דובונים ובובות. שהתבלו מרוב שימוש.

אשה דתית בשם אילנה, שביס לי ראשה וגרביים שחורים לרגליה, שהתגלתה כאחותה של הנהגת, אומי

רות בנשואיה הראשונים, הבת לימור, עם אבנר בנשואיה השניים, הבן דויד. כמה רכה היית, כמה פגיעה היית...